

Božić u Rimu i sveti Josemaria

Intervju s mons. Joaquinom Alonsom. U Rimu živi šezdeset godina, preselio se nakon što je u Sevilli, Barceloni i Madridu završio studij prava. U Rimu je studirao za doktorat u Kanonskom zakonu.

1955.godine zaređen je za svećenika. Radio je sa svetim Josemarijom Escrivom, biskupom Alvarom del Portillom i biskupom Javierom Echevarrijom, sadašnjim prelatom, u poslovima upravljanja Opusom Dei. Također radi i za Svetu Stolicu u

Vatikanu kao savjetnik
Kongregacije za kauzu svetaca.

1.01.2014.

Mons. Joaquin Alonso u Rimu živi šezdesetgodina, preselio se nakon što je u Sevilli, Barceloni i Madridu završio studij prava. U Rimu je studirao za doktorat u Kanonskom zakonu. 1955.godine zaređen je za svećenika. Radio je sa svetim Josemarijom Escrivom, biskupom Alvarom del Portillom i biskupom Javierom Echevarrijom, sadašnjim prelatom, u poslovima upravljanja Opusom Dei. Također radi i za Svetu Stolicu u Vatikanu kao savjetnik Kongregacije za kauzu svetaca.

Velečasni Joaquin, možete li s nama podijeliti neka sjećanja na

Božiće u Rimu sa svetim Josemarijom?

Joaquin Alonso: Jasno se sjećam Badnjaka 1954.godine, bio sam student na rimskom Kolegiju i upravo smo se bili preselili u zgradu zvanu Casa del Vicolo – na broju 73, Viale Bruno Buozzi. Jedan umjetnik iz Andaluzije, iz Španjolske, koji je s nama živio, Manolo Caballero, koji je tada bio mlad, ali je umro prije nekoliko godina, izrađivao je figurice za božićne jaslce koje smo željeli postaviti u dnevnoj sobi koja je bila gotovo prazna i bez pokućstva. Sveti ih je Josemaria vidio i jako su mu se svidjele i rekao je da će za njihovo prvo postavljanje doći i održati razmatranje u samoj toj dnevnoj sobi.

Budući da nije bilo stolica, svi smo posjedali na pod. Mora da nas je bilo više od stotinu, svi vrlo mladi. On, kao propovjednik, sjedio je na stolici.

Ono čega se najviše sjećam, što mi se najviše usjeklo u pamćenje, bila je fraza koju je nekoliko puta ponavljao, upisujući je u naše duše: „Gdje je, sine moj, Kristova slika koju tražim u tvome srcu?“ Opet i iznova, nakon spominjanja različitih točaka, ponovo bi se vratio: „Gdje je, sine moj, Kristova slika koju tražim u tvome srcu?“ Mogli smo vidjeti da je to nešto što dolazi iz dubine njegove duše.

Sjećate li se drugih prilika kad ste sa svetim Josemarijom molili oko Božića?

JA: Razmatranje koje nam je održao na Božić 1963.godine objavljeno je – on ga je pregledao i revidirao. Zove se Kristov je trijumf njegova poniznost i objavljena je u knjizi *Susret s Kristom*. Ono što tamo govori jest da dopustimo da Kristovo svjetlo i milost prodru duboko u naša srca i to me podsjeća na ovo što sam

upravo rekao o razmatranju 1954., to je karakteristika njegovih misli o Božiću. Druga je misao ona o učenju ispunjavanja volje Boga Oca poput Isusa, Marije i Josipa, koji su svojom poslušnošću sudjelovali u donošenju nama novog života u Kristu.

Duhovno djetinjstvo je još jedna tema koja mu je spontano dolazila na pamet kada bi razmatrao Sveto Dijete Isusa. A ima i drugih koje se pojavljuju u propovijedi u *Susretu s Kristom* koju sam upravo spomenuo. Ta je homilija prekrasni kompendij osjećaja koji su ga nadahnjivali tijekom Božića, točaka koje je meditirao...

U istoj toj knjizi nalazi se i druga Božićna propovijed, Brak je kršćanski poziv. O Svetoj Obitelji je i vodi prema kršćanskom braku i obiteljskom životu. I o njima je sveti Josemaria volio razmatrati u Božićno vrijeme.

U vezi s tim, sjećam se još nečega, ali više je vezano za moju obitelj nego za točke razmatranja koje nam je predložio Otac? Zanima li vas?

Da, naravno, nastavite.

JA: Moja je majka ostala udovica kada mi je bilo tri godine i jedino sam joj dijete. Snažno je voljela svetog Josemariju. Od trenutka kada sam se preselio u Rim pa do svoje smrti (umrla je 1960.) svake bi mu godine slala Božićnu čestitku i on bi joj jednu vratio. Sačuvao sam te njegove čestitke: velike, s jednostavnim slikama, koje je majka čuvala poput blaga.

Jedne je godine, netom prije Božića, trebala biti operirana, imala je tumor. Bilo je to 1957. Otišao sam u Seville i ostao tamo do njezinog oporavka. Tada sam se vratio u Rim i sveti se Josemaria iznenadio kada me vidio jer mi je upravo bio poslao pismo u kojem mi kaže da ostanem s

njom preko Božića, ali pismo nije stiglo prije moga odlaska. Brinuo se jer je mislio na moju majku, još uvijek slabu. Rekao sam da se ne brine jer je s njom moja tetka, majkina sestra, i brine se za nju, a i žene iz Opusa Dei koje su u Sevilli također joj dolaze i bubu s njom. Mislim da ga je to umirilo. Jer bilo mu je važno da moja majka, za Božić koji joj je osobito težak, osjeti malo obiteljske topline.

Sjećate li se možda nečega iz kasnijih godina života svetog Josemarije?

JA: Od njegovog posljednjeg Božića 1974.godine, osobito se sjećam druženja s članovima Djela iz različitih krajeva Italije, kada nam je preporučio da neprestano ponavljamo, u to vrijeme vladala je među katolicima zbunjenost i nesigurnost, strelovitu molitvu *“Domine, ut videam, ut videamus, ut*

videant! Gospodine, daj da vidim, da vidimo, da vide!” To je molitva koju je sam koristio prije mnogo godina, kao mladić, tražeći Boga da vidi što mu je činiti, što želi od njegova života.

Također se sjećam tehnološke pozivnice koja je stigla u Villu Tevere gdje sam živio, za Božić 1972. U prosincu te godine bio sam u Japanu s Andrewom Byrneom, Englezom koji je kasnije zaređen za svećenika i sada živi u Oxfordu. Dok smo bili tamo, tadašnji je regionalni Vikar, velečasni Jose Ramon Madurga, dobio videokameru, nešto za što gotovo nitko u Italiji nije znao, ali u Japanu se već duže koristila. Snimio je prve članove Opusa Dei u Japanu kao Božićnu čestitku našem Ocu.

Kada smo se vratili, sveti Josemaria bio je sretan s tom posebnom Božićnom porukom iz Japana. Tada se netko dosjetio da bismo mogli

iskoristiti kameru da snimimo Božićno druženje sa Ocem u Villi Tevere, i tako svake godine. Greškom nitko to nije prethodno rekao svetom Josemariji i kada je došao u dnevnu sobu na druženje i vidio kameru usmjerenu na njegovo mjesto, jako se iznenadio. Našalio se i dok smo se smijali, ustao se i prešao sjesti na drugi kraj. Onaj tko je upravljao kamerom uspio ju je okrenuti i ponovo fokusirati na svetog Josemariju. I hvala Bogu na tome, jer bilo je to vrlo snažno i dirljivo druženje, a imamo ga snimljeno. Jedino što je malo čudno jer većinom vidite samo profil svetog Josemarije.

Također se sjećam radosti i ljubavi prema Isusu s kojom bi sveti Josemaria na ta Božićna druženja donosio kipić Bebe Isusa kojeg je dobio na poklon. Radi se o replici onog iz Samostana svete Elizabete u Madridu. Prija Španjolskog građanskog rata on je bio kapelan

redovnicama i imao je veliku pobožnost prema tom malenom kipiću: ispunjavalo ga je ljubavlju. Čak i danas, sestre svete Elizabete primaju česte posjete ljudi koji mole da im se dopusti poljubiti Bebu Isusa koju je sveti Josemaria tako često ljubio, „Djetešce Isus velečasnog Josemarije“, čak ga i danas tako nazivaju.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/bozic-u-
rimu-i-sveti-josemaria/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/bozic-u-rimu-i-sveti-josemaria/) (7.08.2025.)